

E doar temporar.
Nu pot să mă îndrăgostesc de Weston. Nu. Mă. Voi. Îndrăgosti. De. Weston.

Dar regulile dispar atunci când ești...

Un pic **PREA APROAPE**

**REBECCA
YARROS**

TRADUCERE DE LAURA FRUNZĂ

ROMANCE

LEDA BAZAAR

REBECCA
YARROS

Un pic
**PREA
APROAPE**

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

*Frateelui meu, Matt. Pentru că mereu
ai fost acolo pentru mine*

Weston

NOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

ÎN ELICOPTERE MĂ SIMȚEAM CEL MAI FERICIT. ERAU PUTERNICE și te puteai ridica în aer să zbori fără constrângerile unei piste de decolare. Nu depindeau de drumuri sau nu era nevoie de pistă pentru a accelera în vederea decolării. Pur și simplu se ridicau la cer de oriunde se aflau. Pentru mine reprezentau *libertatea*. Sau așa fusese înainte. Fărăma roșie și strălucitoare de libertate pentru care semnam acum părea la fel de eliberatoare ca o pereche de cătușe. Pentru că exact asta era.

Era o lesă în valoare de trei milioane de dolari.

Ceasul de pe peretele biroului din clădirea de metal amplasată chiar lângă pista din Leadville, Colorado, indica ora 7 dimineața, iar stomacul mi s-a strâns în timp ce îmi puneam alegerile de viață sub semnul îndoielii pentru a milioana oară de când mă sunase Reed. Dar am semnat, și am

semnat, și am semnat, și fiecare semnătură mă lega chiar de locul pe care îl evitasem cu încăpățănare în ultimii 11 ani, mai ceva ca pe un examen de prostată.

— Știi, dacă aș fi vrut să fac inspecții de aparate de zbor cu noaptea în cap, aș fi rămas în armată, a spus Theo din pragul ușii, cu un clipboard în mână, încruntându-și fruntea cafenie și ridicând din sprâncene la mine.

Era cel mai bun prieten al meu de o bună parte a ultimului deceniu, așa că știam că n-avea să fie ultima oară când mă privea așa.

— Măcar nu ești în uniformă.

Eu, personal, aș fi dat oricând la schimb blugii și tricoul cu mânecă lungă pe uniformă, dar Theo fusese pregătit să iasă din armată, iar acesta era singurul motiv pentru care reușisem să-l conving să vină cu mine. I-am mai dat un teanc de hârtii brokerului, întinzându-mă în timp ce mă ridicam de pe scaun. Soțul Mariei și familia lui Theo plecaseră deja spre Penny Ridge cu o zi înainte, iar noi ajunseserăm în Leadville noaptea trecută, așa că mă durea tot corpul după nenumăratele ore petrecute la volan. Aveam nevoie să fac o tură de alergat ca să mă destind după două zile pe drum, dar asta fusese singurul interval în care vânzătorul se putuse întâlni cu noi pentru livrare.

— Totul e în ordine? l-a întrebat brokerul pe Theo.

— Numerele de serie se potrivesc, a spus Theo, dând din cap și întinzându-ne clipboardul. Ramos mai face încă o verificare.

Din fericire, Maria Ramos se aflase și ea aproape de data de expirare a contractului și putuse să-și atârne în cui bocancii de luptă pentru a veni cu noi în aventura asta nebunească.

Fusese aproape ca și cum se aliniaseră toate planetele sau ne zâmbise soarta ori un clișeu din ăsta de rahat. În orice caz, era cel mai bun șef de echipaj pe care îl avuseserăm în unitate și omul care îmi lipsea.

Am ieșit din clădire în aerul răcoros al dimineții de octombrie și am găsit-o pe Maria închizând unul dintre compartimentele elicopterului.

— Cum arată? am întrebat-o.

— Bine, mi-a răspuns. E bine întreținut. Vreau să zic, tot există șansa ca voi doi, dobitocilor, să dați cu el de pământ, dar asta ar fi o eroare de pilotaj, a adăugat și a ridicat din umeri cu un zâmbet dulce, înșelător.

Am mai dat o tură elicopterului, apoi am semnat ultimele hârtii.

Am dat mâna cu brokerul.

— Vă doresc mai mult noroc decât a avut ultima companie care l-a deținut!

— Ce s-a întâmplat cu ultima companie? a zis Theo și s-a încruntat, aruncând o privire suspicioasă elicopterului.

— S-a dus la fund, ne-a lămurit brokerul ridicând din umeri. Toată lumea crede că are ce-i trebuie pentru a deține și a gestiona o afacere de tipul ăsta, dar... mă rog..., a zis și a mai ridicat o dată din umeri.

Am simțit cum mi se strâng coastele ca-ntr-o menghină.

— În orice caz, mă duc înăuntru să fac niște copii și apoi puteți pleca! a mai spus brokerul înainte de-a se întoarce în terminal.

— S-au dus la fund, a spus Maria încet, ridicându-și șapca pentru a-și vârî o șuviță de păr castaniu la loc sub cozoroc.

— Așa se pare!

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor cargo. Nu mai purtam costumele de zbor cu camere video încorporate și gradele de pe piept pentru care muncisem pe brânci. Începeam de la zero – mă rog, nu chiar de la zero, având în vedere că îi aveam pe Theo și pe Maria cu mine, dar sprijinul lor însemna și că eram responsabil pentru ei.

— West! a zis Theo, care s-a întors și și-a pus mâinile pe umerii mei, privindu-mă drept în ochi. Uită-te în ochii mei și spune-mi că noi n-o să dăm greș! Nu mi-am mutat nevasta și copiii în cel mai alb oraș din America – și nu mă refer la zăpadă acum – ca să dăm greș.

— N-o să dăm greș! l-am asigurat.

— Bine! Acum spune-o de parcă vorbești serios!

— N-o să dăm greș!

Am zâmbit încordat și am făcut un pas în spate, uitându-mă la liniile precise și la vopseaua roșie, nouă, ale elicopterului Bell 212. Nu era o opțiune să dăm greș, nu aici, nu cu numele familiei mele pe hârtiile alea.

— Nu e ca și cum începem ceva pe cont propriu, a adăugat Maria, închizându-și fermoarul de la jachetă peste salopeta pe care o purta. Scott a semnat contractul pentru noul nostru apartament aseară și mi-a spus că operațiunea asta pe care o deține familia ta nu-i chiar un SRL înființat de mămică și tăticu', așa cum ne-ai descris-o tu. Maria și-a lăsat capul pe o parte în timp ce adăuga: Cred că a folosit o expresie gen *stațiune boutique*.

— Fratele meu, Reed, o extinde, am încercat să vin cu o explicație.

Prietenii mei știau tot ce aveau nevoie să știe pentru ca afacerea noastră să reușească – familia mea deținea Madigan

Mountain, o stațiune mică, adresată familiilor, din Summit County, Colorado. Știau că mi se ceruse să deschid o operațiune heli-schi pentru a ridica puțin nivelul afacerii. Nu concuram cu stațiunile Breck sau A-basin ori ceva de genul, dar extinderea la care lucra Reed avea să ne propulseze în direcția aceea. Prietenii mei știau și că întorsesem spatele stațiunii și tăiasem orice legătură cu aceasta, cu 11 ani în urmă, și nu mai privisem înapoi deloc.

Adică până mă sunase Reed cu nouă luni în urmă.

— Deja regreti asta, nu-i așa? a întrebat Theo, studiindu-mi chipul. Pentru că Jeanine semnează contractul de închiriere pentru o casă pe care n-am văzut-o înainte, și dacă ai îndoieli...

— Tocmai am cumpărat un aparat de zbor în valoare de trei milioane de dolari. Mi-am îndoit cozorocul șepcii, singurul tic nervos de care nu reușisem să scap în armată, adăugând: N-am îndoieli.

— Bine, pentru că Scott deja despachetează! mi-a spus Maria, aruncându-mi o privire cu coada ochiului.

— N-o să dăm greș! am repetat. Cunosc munții ăștia ca-n palmă și, dacă facem cu rândul între noi doi – m-am uitat înspre Theo – să zburăm și să ghidăm tururile de schi extrem, o să fie totul bine.

Pasiunea noastră pentru schi extrem fusese cea care ne ajutase pe Theo și pe mine să ne împrietenim în primul meu an de armată, în lunile petrecute în misiune în Europa. Tipul era la fel de bun ca mine, iar eu chiar eram al naibii de bun.

Brokerul s-a întors de la terminal cu un dosar albastru, mare, care avea sigla lui ștampilată pe copertă.

— Contractele sunt toate aici.

— Mulțumesc ! am zis și am luat dosarul.

Nu se întâmpla chiar în fiecare zi să-ți ții viața în mâini în felul ăsta, dar iată că eu o făceam.

— Ai mai zburat vreodată din Leadville? m-a întrebat brokerul, cu două riduri adânci între sprâncene.

— Da! i-am răspuns.

— Suntem antrenați să zburăm la altitudine ridicată, a explicat Theo.

— Bine! N-aș vrea să fiu eu ultimul om pe care-l vedeți, a glumit intermediarul. Cheile sunt ale voastre, metaforic vorbind, iar cele de la uși sunt în dosar. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu voi!

— Și nouă!

Ne-am luat la revedere de la Maria, care conducea camioneta mea de la aeroport până în Penny Ridge, apoi Theo și cu mine am început să facem verificările necesare pentru decolare.

— Ai depus planul de zbor? l-am întrebat în căști.

— Știi că da. O să fie simplu ca bună ziua, a spus Theo, în timp ce motoarele începeau să tureze. Și uite, avem rezervorul plin.

— La trei milioane, cât a costat, ar fi fost culmea să nu umple și rezervorul.

— În cât timp o să ajungă Ramos acolo?

— În vreo 90 de minute, i-am răspuns. Iar noi o să facem vreo 20 în zbor.

— De data asta, pilotezi tu, a comentat Theo. Așa, dacă se strică ceva, e vina ta.

Am pufnit ironic, dar am dat din cap în timp ce terminam pregătirile. Apoi am preluat controlul, am obținut

permisiunea de zbor de la turn și am decolat spre cer. Nimic nu se compara cu sunetul acelei vibrații. Era diferită la fiecare elicopter, dar ritmul era cu totul special la acest model anume, un Huey cu îmbunătățiri.

Rotoarele au învins forța aerului și am plecat. Aerul era mai rarefiat aici – Leadville era aeroportul aflat la cea mai mare altitudine din țară –, și se vedea asta pe măsurători.

Am coborât de pe vârful și am zburat de-a lungul crestei.

— Aveți un cer albastru tare frumușel aici! a spus Theo, admirând peisajul.

— Albastru de Colorado. Nicăieri în lume n-ai să găsești așa ceva.

Am urmat adânciturile și curbele văii, lucru care ne-a făcut să ne ținem după șosea în cea mai mare parte a drumului.

— Breckenridge? a întrebat Theo, uitându-se în jos, spre pământ.

— Frisco, i-am răspuns atunci când am virat spre est. Breck e acolo sus.

— Văd pârtiile de aici.

Am zburat peste Keystone și A-basin și ne-am îndreptat spre Penny Ridge, un orașel aflat la baza stațiunii Madigan Mountain. Din aer, Penny Ridge arăta cam la fel ca atunci când plecasem – doar câteva clădiri noi pe ici, pe colo, dar nimic semnificativ. Asta era frumusețea orașelor mici care rămâneau mici.

Cât despre munți? Ei nu se schimbau niciodată. Nu cu adevărat. Verdele intens al pinilor era înlocuit la lizieră de vârfuri cenușii și stâncoase care se ridicau spre cer ca niște lame de cuțit ciobite. Mai aveam câteva săptămâni până când zăpada urma să se depună și încă vreo câteva până când se aduna într-un strat suficient pentru a deschide sezonul.

Era chiar timpul de care aveam nevoie ca Theo să învețe și el zona la fel de bine ca mine.

— Cel mai fain se schiază după creasta aia, am zis și am dat din cap către pârtiile săpate în munte, cu dungile subțiri de verde-deschis tăind printre copaci, însoțite doar de teleschiul la reparația căruia ajutasem și eu de nenumărate ori. O să facem un zbor de orientare mâine, dacă Jeanine nu te pune să despachetezi!

— Fix așa o să facă, a răspuns el, zâmbind, și vocea i s-a înmuiat puțin, așa cum se întâmpla mereu când vorbea despre soția lui.

Cei doi erau pur și simplu de invidiat. Țsta era singurul mod de a le descrie relația.

— Dar o să ne facem timp.

Din aer, puteam vedea cât de mult se avansase deja cu extinderea. Se tăiaseră pârtii noi pe terenul recent achiziționat și începuse deja construcția pentru noul complex de apartamente, sau cum îi spunea Reed.

Și chiar acolo, între stațiunea existentă și Madigan 2.0, era clădirea pe care o promisese Reed, cu un heliport marcat cu X. Nu că aș fi avut vreo îndoială. Dacă Reed spunea că avea să facă ceva, atunci o făcea.

Problema noastră fusese mereu cu rahaturile pe care nu le promitea.

— Se pare că am ajuns, a spus Theo. Știi, nu toate familiile își așteaptă fiii răătăcitori cu un hangar nou, a adăugat și s-a uitat spre mine cu subînțeles.

— Nici să nu deschizi discuția aia! Am manevrat aparatul de zbor cu atenție, asigurându-mă că nu dau peste vreo linie de curent construită în ultimii zece ani și adăugând: E prea devreme.

— Omule, discuția e *deja* deschisă. Theo s-a aplecat în față când ne-am apropiat de heliport și a adăugat: Sau nu e numele tău pe fațada clădirii?

— Numele meu de familie, am murmurat, aterizând.

Și uite-așa, am ajuns! Mă durea în piept, și știam că nu e doar de la lipsa de oxigen dată de faptul că tocmai coboram de la trei kilometri înălțime.

Nu prea aveam ce face cu privire la ce mă aștepta în afara elicopterului, așa că m-am concentrat pe ce era înăuntru lui și am făcut verificările post-aterizare. Am oprit motoarele, iar rotoarele s-au învârtit din ce în ce mai încet, ca numărătoare inversă pentru o confruntare care aștepta de aproape un deceniu. Uram cu patimă locul ăsta, iar acum se presupunea că trebuie să mi-l fac din nou casă.

Ce naiba fusese în capul meu?

M-am concentrat asupra elicopterului, evitând în mod intenționat să mă uit pe cărarea care ducea spre stațiune, în timp ce descuriam clădirea și urcam aparatul de zbor pe platforma cu roți care îl muta de pe heliport în hangar. Theo l-a condus înăuntru în timp ce eu îl ghidam, cu atenția sporită ca să ajungă în siguranță.

Apoi elicopterul a fost garat, iar mie mi s-a scurs timpul alocat pentru autocompătimire.

Theo a verificat un SMS după ce am închis ușile hangarului.

— A ajuns Jeanine!

— Du-te! i-am spus. Ai o casă întreagă de despachetat.

— Maria ar trebui să ajungă aici cu camioneta ta în – și-a verificat ceasul de la mână – jumătate de oră sau cam așa. O să fii în regulă?

— Cu siguranță!

Maria și Theo aveau lucruri mai importante decât mine la care să se gândească.

Theo a dat din cap înspre mine și a ieșit prin ușa laterală a clădirii, lăsându-mă singur în hangar.

Era mic, dar bine dimensionat pentru ce ne trebuia. Dacă le garam cu atenție, puteam să mai aducem un elicopter acolo. Pe unul dintre pereți era aliniat echipamentul, iar celălalt perete dădea spre două birouri, cu ferestrele orientate spre hangar.

Unul dintre ele era mobilat, și vedeam masa la care urma să stăm ca să preluăm rezervări și să ne ocupăm de partea comercială a operațiunii, iar celălalt era gol, cu excepția unui teanc de scaune de plastic care arătau de parcă fuseseră scoase direct din subsolul unei biserici. Era o încăpere potrivită pentru a instrui schiorii.

— E amenajat exact așa cum ai cerut, a spus o voce familiară din spatele meu.

Maxilarul mi-a zvâcnit când am recunoscut-o. Ar fi trebuit să încui naibii ușile!

— E grozav! am spus, întorcându-mă spre elicopter, în loc să mă întorc spre fratele meu. Ai luat tot echipamentul pe care l-a cerut Ramos?

— E aici.

Reed a venit spre mine și s-a oprit în dreptul meu.

Era mai înalt cu doi centimetri și jumătate față de mine, dar ce-mi lipsea în înălțime, compensam cu mușchi. El își petrecuse anii în săli de ședințe, iar eu mi-i petrecusem la sală sau zburând. Eram amândoi bruneți, cu ochii negri, și aveam aceeași bărbie și urechile tatei, dar cam aici se oprea asemănarea dintre noi.

— Arăți bine! a spus Reed, măsurându-mă din cap până în picioare.

— Mersi! Războiul mi-a făcut bine la ten. Tu arăți... M-am uitat fugitiv spre el, de la pantaloni la vesta de fâș și la părul perfect aranjat, și am zis: Spilcuit.

— Asta nu sună ca un compliment.

— Nici nu este! l-am asigurat, ridicând din umeri.

Reed a pufnit.

— Ți-am lăsat acordul legat de acțiuni pe birou. Știi, cel care îți mărește numărul de acțiuni cu fiecare an în plus petrecut la Madigan.

Am mormăit. Nu eram acolo pentru acțiuni, și o știam amândoi.

El și-a înclinat puțin capul și a examinat elicopterul.

— M-am gândit că o să alegi ceva similar cu ce folosesc la Telluride. Eurocopterul...

— Are o limită de cinci pasageri și un singur motor la un preț de peste două milioane de dolari, i-am răspuns. Ți-a triplă capacitatea cu doar două motoare la puțin sub trei milioane. Și ai semnat pentru el, ai uitat?

Zgomotul unui motor familiar răsunând de afară a umplut hangarul. Ajunsese Maria.

— Așa este, a zis Reed și s-a scărpinat la ceafă. Și totuși, costurile pe oră...

Am bombănit o înjurătură.

— Vorbesc acum cu fratele meu sau cu partenerul meu de afaceri?

A întors brusc capul spre mine.

— Și o să vorbești cu fratele tău? Pentru că singurele discuții pe care le-am avut cu tine în ultimul deceniu au fost legate de afacerile familiei și de elicopterul ăsta.

Am ignorat înțepătura.

— Asta-i un Bell 212 HP-BLR. A fost reparat capital și recablat în ultimul an, și da, aia e vopsea proaspătă. Are mai puțin de zece mii de ore de zbor și vine dotat cu o cușcă pentru echipament – am arătat spre coșul lung de sârmă atașat de fuzelaj – și trolu de intervenție, am adăugat și am făcut semn spre elevator. Are o capacitate de 14 scaune și am menționat că are un al doilea motor, în caz că primul cedează?

Reed și-a dat ochii peste cap.

— Weston...

— Acum, e drept că Eurocopterul are un cost de operare de vreo 875 de dolari pe oră, iar Bellul o să aibă vreo 1 508 dolari, dar, chiar și dacă operăm doar la capacitatea Eurocopterului, tot o să facem profit de vreo 3 000 pe zi. Reed a deschis gura, dar eu i-am luat-o înainte: Un Eurocopter o să facă profit de vreo 4 600 de dolari atât timp cât au rezerve doar pentru cinci oameni. În secunda în care au șase persoane, vor fi nevoiți să ia un al doilea elicopter, și n-o să-l rezerve doar pentru un om. Au un minimum de trei persoane. Așa că hai să facem calculul la opt, doar așa, de amuzament! Mi-am încrucișat brațele în fața mea, făcând socotelile: Deci, pentru opt oameni, profitul nostru e de 7 000 pe zi și al lor e de – stai așa – 6 300 pe zi pentru că ei trebuie să acopere costurile pe oră pentru al doilea elicopter, fără să mai menționez și pilotul suplimentar. Noi n-avem problema asta. Orice persoană peste trei reprezintă un profit pentru noi, și putem lua grupuri de patru sau de cinci. Ei nu vor putea. Nu ești singurul din familie care știe să calculeze. Și, ah, ai auzit partea aia cu al doilea motor? Crede-mă, ți-ar păsa dacă l-ai pilota tu!

Reed a inspirat ca să se calmeze.

— La naiba, Weston, nu am spus că ai făcut o alegere proastă!

— Nu, doar ai pus-o la îndoială.

Așa cum făcea mereu.

— Sunt o grămadă de bani! Și chestia aia e enormă. Ești sigur că o să poți ateriza cu ea pe creste?

— Dacă pot să aterizez pe marginea unei clădiri bombardate într-o zonă de război ca să încarc un pluton de soldați, atunci sunt al naibii de sigur că mă descurc cu niște turiști în zăpadă. M-am întors cu fața spre fratele meu, privindu-l în ochi pentru prima oară în mulți ani, și i-am zis: Tu ești cel care m-a rugat să mă întorc ca să pun pe picioare operațiunea asta. Tu m-ai sunat *pe mine*, Reed! Dacă vrei să preiei conducerea, ești liber s-o faci, dar să zbori la altitudinea asta e mai complicat decât preluările ostile de companii cu care ești tu obișnuit...

— Nu mă ocup cu din astea...

— ...din siguranța sălilor tale de ședințe.

— Fir-ar al dracului, discuția asta nu duce nicăieri! a zis și și-a frecat fața cu palmele. Mereu ai fost așa un dobitoc?

— Da!

Asta i-a închis gura.

Au mai trecut câteva secunde într-o tăcere stânjenitoare, apoi am zâmbit amândoi, cu jumătate de gură.

— Bănuiesc că n-ai chef să auzi „Bun-venit acasă”? a întrebat Reed, încet.

— Doar spune-mi că nu-i și el aici, și o să consider asta o primire suficient de călduroasă!

Să-l văd pe Reed era una, dar să dau ochii cu tata? La naiba! Nu azi!

— Nu! E plecat să se plimbe prin lume în luna de miere. Reed a tras aer în piept, apoi a încercat: Știi, chiar s-a schimbat în ultime...

— Nu mă interesează!

Tata își pecetluisese soarta în ceea ce mă privește cu mulți ani în urmă, când se închisese în sine după moartea mamei și îmi aruncase în cârcă sarcina de a-l crește singur pe Crew. Faptul că Reed ne lăsase să se descurcăm de capul nostru și se mutase în Vermont ca să facă facultatea fusese o lovitură sub centură, dar abandonul tatei? Mi-am încheștat pumnii.

Îi purtam pică lui Reed. Dar pe tata îl uram. Era o diferență.

— Văd că n-o să faci treaba asta mai ușoară pentru niciunul dintre noi, a murmurat Reed.

— Am venit, nu?

— Da! Ai venit!

A scos ceva din buzunar și, o secundă mai târziu, au zburat niște chei prin aer. Le-am prins.

— Căminele pentru angajații sezonieri sunt pline cu nou-veniții pe care îi instruiți, dar unul dintre duplexurile pentru angajații permanenți e gol. E casa cu numărul 16, sus, pe deal și...

— Știi unde sunt duplexurile. Mersi!

Reed a mai tras o dată aer în piept și a închis ochii o secundă, de parcă își căuta pacea interioară sau ceva de genul.

— Ai putea să stai acasă cu mine...

— Mai bine mă duc înapoi în deșert un an decât să pun piciorul în casa aia.

Reed a oftat.

— Faptul că știu că vorbești serios e altceva, West. E casa în care am crescut noi.

— Trebuie să despachetez.

Și-a ridicat mâinile de parcă era arestat.

— Măcar asta înseamnă că o să stai suficient cât să scoți hainele din bagaj. Bun-venit acasă!

Zicând acestea, mi-a aruncat un al doilea set de chei și a plecat, ieșind prin ușa din lateral, unde Maria s-a dat la o parte ca să nu-i stea în cale.

— Cât de multe ai auzit? am întrebat-o în timp ce încuiam.

— Suficient. Aveam impresia că frații mijlocii sunt împăciuitorii.

Am traversat parcarearea care mirosea a asfalt proaspăt și am urcat în camioneta mea.

— Am fost prea ocupat s-o îngrijesc pe mama în ultimul ei an de viață și să-l cresc pe Crew. N-am prea avut timp să-mi bat capul cu pacea.

Și în tot acel timp, Reed se distrase pe cinste cu echipa lui de schi în Vermont.

Viața era în multe feluri, dar corectă cu siguranță nu era.

— Crew e fratele tău mai mic, nu? Tipul de la X Games?

— Da, el e!

Am băgat camioneta în marșarier și am ieșit din parcare, întorcând ca să ies pe șosea. Măcar aia nu era nouă.

— Hai să te duc acasă!

— M-am oprit pe drum și ți-am luat câteva chestii de bază, a zis Maria și a făcut semn spre bancheta din spate, unde era o pungă de cumpărături. M-am gândit că n-ai mâncat nimic și ești cam arțăgos când ți-e foame. În plus, speram că, dacă îți intru în grații, n-o să ne pui să începem de azi.

— Nu ești prima care îmi spune asta.

Un zâmbet mi-a ridicat colțurile buzelor.

— Și mersi pentru cumpărături! Începem abia mâine, și chiar și atunci o să fie doar un zbor de orientare în zonă.

Am lăsat-o la ea acasă și i-am făcut cu mâna soțului ei, Scott, în timp ce ieșeam de pe alee.

Am trecut de stațiunea cochetă, în stil alpin, cu care se mândrise mama atât de mult, și am continuat să conduc în sus, pe munte. Amprenta ei se vedea peste tot: accentele roșii de vopsea cu aspect tradițional, angajații prietenoși care îmi făcea cu mâna chiar dacă nu mă recunoșteau și jardinierele din ferestre, cu flori curgătoare roșii și albe care încă nu cedau în fața toamnei. Doar că nu plantase ea florile alea, nu în cei 15 ani de când murise.

Erau câteva gropi noi în asfaltul care ducea sus, pe deal, dar, în rest, totul arăta cam la fel. Am virat spre fundătura unde se aflau duplexurile pentru angajații permanenți și am parcat în curbă, gândindu-mă la observațiile lui Reed.

Oare alesesem elicopterul nepotrivit? Fusese o greșeală să merg pe criterii legate de spațiu și siguranța celui de-al doilea motor? Eram noi capabili să atragem genul acela de clientelă, în timp, pe durata extinderii, sau tocmai ne programasem pentru eșec? Eram acasă de nici două ore și deja Reed mi se băgase în creier.

Mi-am atârnat pe umăr una dintre gențile de voiaj și apoi am luat sacoșa de cumpărături, băjbâind prin cheile de la mașină, de la casă și de la hangar în timp ce urcam pe aleea care ducea la ușă. Totul depindea de acest prim sezon. Maria și Theo își dezrădăcinaseră viețile pentru

asta – pentru mine, pentru ocazia de a face ceva care ne place într-o afacere pe cont propriu.

Și, oricât de tare îmi venea uneori să-l bat pe Reed de să-i sune apa-n cap, mă contactase. Îmi ceruse ajutorul, iar eu venisem. De ce? Pentru că, oricât de mult uram locul ăsta, îl și iubeam la nebunie, și nu mă puteam obișnui cu ideea că ar fi putut ajunge pe mâinile vreunui nemernic corporatist, dacă extinderea eşua, iar tata sfârșea prin a vinde.

Am băgat cheia în broască, am deschis ușa și nu m-am deranjat să mă uit în jurul meu în timp ce traversam sufrageria și mă îndreptam spre bucătărie. Casele fuse-seră construite când eram eu mic și erau toate identice. Livingul, zona de luat masa și bucătăria erau toate încorporate într-un pătrat fără pereți despărțitori, comun pentru ambii locatari. Fiecare bucătărie avea același model de frigider și de plită, iar în partea din spate era o debara unde se găseau o mașină de spălat și un uscător de rufe. Fiecare casă avea două șiruri identice de scări care încadrau spațiul, și duceau spre coridoare separate, cu uși care se încuiau, dincolo de care se aflau apartamente cu două dormitoare.

Mi se părea o risipă să stau într-o casă cu patru dormitoare, dar n-aveam de gând să mă plâng. Nu-mi plăcuse niciodată să am oameni în spațiul meu, și probabil de-aia nu reușisem niciodată să fac o relație să funcționeze, așa cum făcuseră Theo și Maria.

Sau poate că nu cunoscusem o femeie pe care s-o vreau lângă mine 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

Am deschis frigiderul și m-am strâmbat, îndesând pe un raft gol șunca și ouăle pe care mi le cumpărase Maria. Cine

stătuse acolo nu golise frigiderul. Se părea că asta urma să fac după tura de alergare. Casa era frumos decorată, cu pernute pe canapea și cu postere înrămate atârinate pe pereți – poze cu locuri îndepărtate, precum Serengeti, ceea ce era ciudat, având în vedere că eram o stațiune de schi, dar am presupus că toată lumea se satură de zăpadă la un moment dat.

Am urcat pe scara din stânga, m-am dus în dormitor și nu m-am deranjat să scot din bagaj decât echipamentul de alergat. Restul mai putea aștepta. Presiunea cu care eram familiarizat mi se cuibărise deja în piept și în cap, implorând să fie eliberată, alături de toate îndoielile pe care mi le sădise Reed în minte.

În zece minute, eram încălțat și gata de plecare, și puteam în sfârșit să respir din nou. Potecile erau la fel. Aerul îmi ardea plămânii cu o durere familiară. Soarele îmi lovea pielea cu o intensitate nostalgică. Picioarele m-au condus pe cărările stâncoase de parcă nu plecasem niciodată de acolo, de parcă ultima oară când alergasem pe ele fusese cu o zi în urmă, și nu acum zece ani. Am cotit pe poteca de pământ care ducea sus, pe munte, spre vârful teleschiului, și am alergat și mai tare, trăgând de mine și mai mult. Numai atunci când corpul meu a țipat după îndurare – și oxigen – m-am răsucit pe călcâie și am alergat la vale, dezbrăcându-mă de tricou și îndesându-l la spate, în talia pantalonilor scurți. Cele zece grade de afară se simțeau fantastic pe pielea mea asudată.

Avea să-mi ia cel puțin o lună să mă aclimatizez cu altitudinea și încă și mai mult să-mi refac rezistența pe care o câștigasem cât fusesem staționat la Fort Drum în New York.

Până am ajuns înapoi acasă, nu mă puteam gândi decât la mâncare, așa că am început să scotocesc prin bucătărie după ustensilele de gătit cu care era dotată fiecare casă și am pus bacon la prăjit.

Era abia zece jumate. Cum de mi se schimbase viața atât de drastic în doar trei afurisite de ore?

Pentru că ai spus da.

Sfârșitul de prăjeală a umplut bucătăria când am întors baconul pe partea cealaltă.

Elicopterul Bell fusese o alegere potrivită. Avea cea mai mare capacitate. Dacă ne extindeam și ajungeam să ducem mai multe grupuri la mai multe ture, era cea mai bună variantă. Cea mai sigură alegere. *Atunci încetează să-ți mai pui la îndoială alegerile doar din cauza lui Reed!*

Ușa de la intrare s-a deschis și am ridicat brusc capul. Ce naiba?

O femeie blondă a pășit înăuntru, răspunzând la un telefon îndesat între ureche și umăr în timp ce jongla cu un rucsac mov și o altă geantă neagră, cu atenția îndreptată spre ceva din spatele ei, la care se uita peste umăr.

— Bună, Ava! a spus femeia, scoțându-și cheile din ușă. Ce s-a întâmplat?

Am rămas cu gura căscată.

Avea genul acela de profil pe care îl vezi în poze – pomeți înalți, un nas mic și nostim și o gură care mi-a oprit respirația atunci când s-a curbat într-un zâmbet. Zâmbetul acela era al naibii de superb, iluminându-i întreaga față în timp ce se întorcea, și cumva am știut că ochii ei erau de un albastru de Colorado. O senzație sâcâitoare de déjà-vu m-a invadat

într-un colț al minții, ca o amintire pe jumătate rememorată dintr-o noapte de beție.

Dar ce făcea ea la mine acasă? O trimisese Reed? Am deschis gura ca să întreb tocmai când a apărut și o versiune miniaturală a femeii, zbughind-o pe lângă mama ei. Fetița m-a văzut imediat și a făcut ochii mari.

Eu am clipit.

Ea a țipat.

Callie

ȚIPĂTUL LUI SUTTON MI-A FĂCUT INIMA SĂ-MI SARĂ din piept, și am aruncat totul din brațe pentru a o trage în spatele meu. Rucsacul ei, telefonul meu, cheile, chiar și geanta cu camera foto s-au izbit de podeaua holului de la intrare când am întors capul ca să văd ce amenințare văzuse.

Un zdrăngănit din bucătărie mi-a atras privirea într-acolo.

Ce mama naibii?

Un bărbat stătea la aragaz în spatele blatului din bucătărie.

Un bărbat foarte înalt, foarte musculos și foarte... la bustul gol.

Și mirosul acela...

Stai, cumva *gătea*? Bacon? În bucătăria mea?

Mi-am înghițit nodul de groază din gât și m-am retras un pas, ținând un braț pe după Sutton în timp ce o conduceam cu spatele spre ușa deschisă.

El și-a ridicat mâinile în aer, arătându-și palmele, iar expresia lui pură și totală de șoc m-a făcut să mă opresc în

prag când mi s-a părut că-l recunosc. Sutton se opri din țipăt, eliberând un mic spațiu pentru logică în mintea mea în timp ce adrenalina îmi curgea prin vene.

Părul acela brunet. Bărbia puternică. Chipul acela.

La dracu', știam cine e bărbatul acela!

Îi datoram *totul*.

— Callie! a țipat Ava prin difuzorul telefonului.

— Rămâi aici! i-am spus lui Sutton, ținând-o afară pe verandă în timp ce-mi căutam telefonul și cheile abandonate pe podea. Ava? am întrebat, ținându-mi privirea ațintită asupra intrusului în timp ce ridicam telefonul la ureche.

— Ah, slavă cerului! a oftat prietena mea. Am tot încercat să dau de tine, deoarece...

— Lasă-mă să ghicesc! am întrerupt-o. M-ai sunat să-mi spui că sunt șanse mari să-l găsesc pe Weston Madigan la mine acasă.

Pentru că exact el era cel care gătea la mine în bucătărie. Weston Madigan în carne și oase, fratele mijlociu al familiei care deținea toată stațiunea.

Ochii lui Weston au sclipit, apoi s-au mijit ușor, apoi el și-a lăsat mâinile în jos și a rămas cu gura căscată.

— O, Doamne! E deja acolo, nu-i așa? a întrebat Ava. Sunt în mașină chiar acum. Speram să ajung înainte să te întorci de la ședința cu părinții de la școală la Sutton. Azi era, nu?

— Da și da! Vino mai repede! E în bucătăria mea.

La bustul gol. Oh, frate, chiar aveam nevoie să ies la o întâlnire dacă într-acolo mi se dusesse mintea imediat ce văzusem un străin în casă. Nu că era un străin, adică nu chiar.

— Îmi pare foarte rău, ajung imediat!

Ava a închis, iar eu am băgat telefonul în buzunarul din spate al blugilor. Măcar nu crăpasem ecranul când îl

scăpasem. Un telefon nou era ultimul lucru pe care mi-l puteam permite acum.

— Știi cine sunt.

Avea o voce al naibii de profundă și ceva mai mult decât atrăgătoare. *Nu-i momentul, Callie.*

Am încuviințat cu o mișcare din cap și am tras aer adânc în piept, încercând să-mi calmez bătaile năvalnice ale inimii. Nu era o amenințare sau cineva care se furișase în casa mea ca s-o atace pe Sutton sau pe mine. Era doar un soi de neînțelegere care avusese ca rezultat șuncă prăjită și Weston Madigan în bucătăria mea. Mi-a chiorăit stomacul.

— Ne-am cunoscut. Acum 11 ani și ceva.

Chiar și acum, încă mai simțeam pe piele răceala hainelor ude de ploaie în timp ce urcam acei ultimi 15 metri de potecă spre stațiune după ce rămăsesem fără benzină.

El și-a înclinat capul pe o parte și s-a încruntat.

— M-ai angajat, am îngăimat.

Oare cât mai dura până ajungea Ava acolo ca să lămuirească povestea asta?

— Probabil că nu-ți aduci aminte. Adică, a fost cu mult timp în urmă, iar tu te pregăteai să pleci. Am înghițit în sec, uitându-mă peste umăr ca să mă asigur că Sutton e în continuare pe verandă, zicând apoi: De fapt, cred că ai plecat a doua zi.

— Eu te-am angajat, a repetat încet.

— Da! N-aveam ca experiență decât un semestru de introducere în fotografie la Universitatea din New York, dar tu m-ai angajat oricum, probabil pentru că eram gravidă și plângeam, și mașina mea...

— Rămăsesse fără benzină, a încheiat el, iar o scânteie de recunoaștere i-a luminat privirea. Ploua.

— Exact! Cheile m-au împuns în palmă când mi-am amintit: Și m-ai dus să iau benzină, iar când tatăl tău n-a apărut la interviu, tu... ți-ai asumat riscul și m-ai angajat.

I s-a încleștat maxilarul și a dat din cap scurt.

— În fine, eu sunt Callie Thorne.

— Callie? Nu-mi aduc aminte dacă ăsta era numele tău. A clătinat din cap și a adăugat: Era ceva neobișnuit.

— Calliope, am răspuns, simțind cum îmi ard obrajii.

Își amintea!

— Prietenii mă strigă Callie. Iar asta – am arătat în jurul meu – e casa mea. Sau așa a fost în ultimii cinci ani.

Am auzit sunetul inconfundabil al unui motor care se apropia și aproape am răsuflat ușurată.

— Și ți se arde baconul.

— Șun...

A privit în jos și s-a strâmbat, apoi a mutat tigaia pe alt ochi și a stins focul.

— La naiba!

Apoi a părut să observe că e la bustul gol și a înjurat din nou, scoțând un tricou de la spate ca într-un truc de magie și trăgându-și-l peste trunchiul dezgolit.

Păcat, pentru că priveliștea fusese delicioasă!

Mda, chiar aveam nevoie să ies mai mult.

— Ava! a strigat Sutton la ea, dar eu nu mi-am luat ochii de la Weston și, după câteva minute, prietena mea a intrat pe ușă și mi s-a alăturat.

— Îmi pare așa de rău cu privire la asta, Callie! a început ea, cu obrajii ușor îmbujorați, dându-și după ureche o șuviță lungă de păr castaniu. Bună, Weston!

A traversat apoi încăperea și i-a oferit mâna, pe care el a strâns-o, cu un ochi la mine.

Sutton și-a băgat capul între mine și cadrul ușii, dându-și la o parte de pe față părul de culoarea mării și ațintindu-și ochii mari și albaștri asupra lui Weston. Curiozitatea ficei mele de zece ani avea să mă omoare într-o bună zi. Eram convinsă de asta.

— Îmi pare rău că trebuie să ne cunoaștem în felul ăsta! Eu sunt Ava, directorul executiv al stațiunii, s-a prezentat ea și și-a lovit ușurel ecusonul cu degetul, de parcă avea nevoie de dovezi.

— Logodnica lui Reed, a adăugat Weston când și-au desprins mâinile.

— În persoană. Ava s-a uitat înapoi la mine cu un zâmbet care părea implorator, adăugând: Pot să vorbesc cu amândoi o secundă?

Weston și cu mine ne-am uitat unul la altul și am dat din cap în același timp.

— Sutton, de ce nu te duci sus să te apuci de chestionarul ăla pe care ți l-a dat învățătoarea? am întrebat-o, îndemnând-o să intre în casă.

Sutton s-a strâmbat la mine și i-a aruncat lui Weston o privire plină de interes.

— Dar vreau să știu ce se petrece.

Vocea ei avea un ton plângăcios, și n-aveam de gând să tolerez asta.

— Și o să-ți spun imediat ce aflu.

Am ridicat din sprâncene la ea.

A oftat de-a dreptul melodramatic.

— Biiine!

Și-a ridicat pe umăr ghiozdanul aproape gol și s-a abținut să nu tropăie în sus pe scări. La limită. Căutătura pe care mi-a aruncat-o peste umăr mi-a dat de înțeles că nu era mulțumită cu privire la ce se întâmplă.

Erau momente în care mă speria ca naiba faptul că se apropia de preadolescență.

După ce a dispărut pe coridor, am închis ușa de la intrare și mi-am ridicat geanta cu aparatul foto. Apoi m-am rugat să nu-mi fi stricat echipamentul și am trecut de living, cu canapeaua lui uzată și pernuțele decorative colorate, și cu masa acoperită de proiecte școlare, îndreptându-mă spre insula din bucătărie, unde Ava se așezase deja pe unul dintre cele patru scaune care compuneau zona de luat micul-dejun.

Weston stătea de partea cealaltă a insulei, cu brațele încrucișate la piept. Era uriaș. *Cu adevărat* uriaș. Era probabil cu vreo 30 de centimetri mai înalt decât cei 1,62 de metri ai mei, și eu n-aveam nicio treabă să remarc felul în care tricoul i se întindea peste mușchi. Niciuna. Nu. Nu remarcam!

Am clipit rapid ca să încetez să mai observ.

Apoi m-a lovit deodată. Weston Madigan venise acasă! Era acolo. În casa mea. În bucătăria mea. Doar că nimic din toate alea nu erau ale mele, nu? Casa, bucătăria... Toate erau ale lui. Am simțit cum mi se strânge pieptul.

— O să ne dai afară?

M-am așezat pe scaunul din dreapta Avei și mi-am pus geanta cu camera foto pe blat, în timp ce stomacul mi se dădea peste cap de parcă eram pe o afurisită de barcă sau de parcă pământul de sub picioarele mele devenise brusc instabil.

Avei i-a picat fața o secundă, iar sprâncenele lui Weston s-au ridicat până în tavan.

— Poftim? a zis Ava și a clătinat din cap. Nu! Sigur că nu! De ce ai întreba așa ceva?

— Pentru că eu sunt fotograful stațiunii, iar el – am făcut semn spre Weston – e *stațiunea*.

— Nu te dau afară.

Weston și-a fixat ochii negri asupra mea, iar eu n-am întors capul. Uau, privirea lui era intensă – captivantă –, și ceva mi-a spus că e un indicator al felului în care era ca bărbat.

— Doar că n-am știut că ești aici.

S-a întors spre Ava.

— Și asta e vina mea, a zis ea și s-a strâmbat, încrețindu-și nasul. Reed și cu mine am avut o mică neînțelegere azi-dimineață și până să-mi dau seama că luase cheile de la casa pentru angajați, deja trecea printr-o zonă fără semnal – știți care, aia dintre cabană și cotitura spre teleschi?

Weston și cu mine am încuviințat. Semnalul la telefon era la noroc prin părțile astea.

— Am încercat să-l sun, dar, în fine, trebuia să-ți dea cheile de rezervă de la casă. Adică... casa-casă. Casa noastră. Mă rog, e casa ta, dar înțelegi ideea, a explicat ea, împletindu-și degetele pe blatul de bucătărie. Pentru că i-am spus că asta era singura noastră casă disponibilă, ceea ce, din punctul meu de vedere însemna că n-avem locuri, pentru că am lăsat cealaltă parte a duplexului lui Callie liberă de când s-a mutat aici cu Sutton, dar... A ridicat din umeri, zicând: Iată-ne aici acum!

Mi-am relaxat umerii, ușurată. Totul era doar o mare neînțelegere. Weston avea să se mute înapoi cu familia lui, iar eu aveam să păstrez acoperișul deasupra capului lui Sutton. Pfiu!

Weston a oftat și a făcut doi pași în spate, sprijinindu-se de chiuveță.

— Casele pentru angajați sunt pline?

— Întocmai, a zis Ava și a dat din cap a încuviințare. Așa că ți-am adus cheile.

Zicând acestea, a băgat mâna în buzunarul sacoului și a scos un set de chei argintii care atârnavă de un breloc cu sigla Madigan Mountain.

— Reed și cu mine stăm în dormitorul principal acum, că tatăl tău e în vacanță, dar fosta ta cameră e neocupată.

A zâmbit.

Weston s-a holbat la chei de parcă erau un dușman care trebuia nimicit.

Se părea că nu e foarte entuziasmat să se mute înapoi cu familia lui.

Zâmbetul Avei a pâlpâit puțin.

— Știi că ar putea fi stânenitor, din moment ce nu prea ne cunoaștem, dar o să fim o familie.

— Eu nu dorm în casa aia.

Weston a rostit cuvintele pe un ton calm, dar fermitatea din voce era tare ca oțelul.

— Nici acum. Nici altă dată.

Rabat! Stomacul mi s-a dat peste cap din nou.

— Ah! a șoptit Ava.

— N-are nimic de-a face cu tine, jur!

— Înțeleg, a spus ea cu un zâmbet forțat, exersat, ridicând cheile și băgându-le la loc în buzunar.

Ava avea mereu o atitudine profesională, dar aici era vorba de familie, și eu știam cel mai bine cât de complicate puteau fi relațiile de familie.

Nu era ca și cum eu eram gata oricând să mă mut înapoi cu părinții.

— Dar căminele de lângă cabană? a întrebat Weston, frecându-se la ceafă. N-am nevoie de cine știe ce condiții.

Mda, pentru că *acolo* era locul unuia dintre frații Madigan, într-una dintre camerele alea minuscule de cămin! A început să mi se învârtă capul.

Urcasem pe scara ierarhică timp de șapte ani și abia apoi reușisem să cer favoruri de peste tot ca să-mi asigur casa asta,

astfel încât Sutton și cu mine să avem un colțișor al nostru. Ani la rând în care economisiseam fiecare dolar posibil ca să strâng suficienți bani de avans pentru o casă a noastră în Penny Ridge – un loc din care să nu putem fi date afară niciodată –, și eram atât de aproape! Încă vreo șase luni, poate un pic mai mult dacă prețurile locuințelor continuau să crească, și am fi avut suficienți bani pentru o ofertă serioasă, competitivă. La momentul ăsta, nu-mi permiteam să ofer decât prețul de plecare, și eram luate în răs la fiecare vizionare.

— Până și cele cu dormitoare comune sunt pline, a spus Ava încet. Dăm drumul sezonului în patru-cinci săptămâni, în funcție de cum e vremea luna asta, și cu extinderea pe care o pregătim, i-am adus mai devreme pe noii angajați pentru instruire la teleschi și pe pârtii. Aproape am terminat de renovat noile camere la hotel, dar nu vor fi gata decât peste câteva săptămâni și, chiar și atunci, suntem rezervați integral.

Inima mi-a luat-o la galop, iar respirația mi s-a accelerat în timp ce privirea mi s-a încetșosat.

— O să ne dai afară, am șoptit.

Bineînțeles că așa aveau să facă – așa trebuiau să facă. Familia Madigan deținea toată proprietatea. El deținea *casa mea*. Dacă n-avea unde să locuiască, asta însemna că eu și cu Sutton eram pe cont propriu.

Și piața de imobiliare în oraș nu era doar dificilă, era *imposibilă*.

— Nu vă da nimeni afară! Poate că sunt un nemernic, dar nu unul chiar așa de mare! a promis Weston, punându-mi un pahar de suc de portocale în față. Bea asta! Arăți de parcă o să leșini în curând.

Îmi tremurau mâinile când am ridicat paharul la buze și am luat o înghițitură.

Ce-o să-i spun lui Sutton? Îmi promisesem mie însămi că o să-i ofer stabilitate și că următoarea casă în care vom locui va avea numele meu pe actul de proprietate.

— E ceva disponibil pentru închiriat în oraș? a întrebat Weston, dar îi auzeam înăbușit vocea în timp ce beam înghițituri mici și lente din suc, pierdută în haosul care tocmai îmi fusese trântit în cap.

Adună-te! Trebuie să te gândești, Callie.

— Ultimul loc pe care l-am văzut a fost cel pe care personalul nostru i l-a recomandat mecanicului tău, a spus Ava. I-am trimis informațiile soțului ei, Scott.

— Au semnat contractul de închiriere acum două luni, a murmurat Weston. Cu două luni mai devreme, doar ca să se asigure că au unde să stea când ajungem aici.

— Pentru că atât de ridicolă a devenit piața aici.

Am pus paharul pe jumătate plin pe blat.

— În clipa în care stațiunea a anunțat extinderea, toți proprietarii de AirBnB-uri și bogătașii din alte state care vor să vină aici doar în vacanțe au început să înhațe proprietățile disponibile. Consiliul local ia în calcul să instituie o regulă prin care să limiteze închirierile pe noapte, dar până acum nu s-a făcut nimic în sensul ăsta. Prețurile au urcat până la cer, iar casele sunt vândute înainte să ajungă pe piața liberă. Crede-mă, știu!

Părul mi-a căzut în față când mi-am lăsat capul în jos.

— Încerc de opt luni să cumpăr o casă în Penny Ridge.

Toate ofertele pe care le depusesem fuseseră refuzate în favoarea altora cu clauze contractuale mai bune sau dacă cei interesați puteau plăti cu banii gheață. Extinderea fusese benefică pentru economia locală, dar pe mine prețurile mă dădeau afară din locul pe care îl numeam acasă, și asta mă frustra îngrozitor.

— Ești sigur că nu-ți vrei vechea cameră înapoi, Weston? Tonul Avei avea o nuanță plină de speranță.

Mi-am dat părul din față și am ridicat încet capul, dar orice urmă de optimism mi-a pierit când am văzut expresia din ochii lui Weston.

— Mai bine mor!

Vorbea serios.

Umerii Avei s-au pleoștit.

Bine! Era în regulă! Asta însemna că trebuia să ne mutăm la A-basin sau poate tocmai în Keystone. Erau la o distanță de 30 de minute într-o zi bună și poate că ar fi fost necesar ca Sutton să schimbe școlile, dar tot era mai bine decât să ne ducem tocmai până în Frisco. Chiria mi-ar fi devorat economiile, dar ne-am fi descurcat noi. Întotdeauna ne descurcam. *O să-mi pierd banii de avans.*

— Și așa cum am spus, nu e vina ta, Ava, a continuat Weston. Sunt sigur că ești grozavă. La naiba, cred că ești vreun soi de sfântă, dacă îi tolerezi porcăriile fratelui meu, dar eu nu pot locui acolo!

— E casa ta, a șoptit Ava.

— N-a mai fost casa mea de 15 ani, și n-am mai locuit acolo de 11.

Uau, 15 ani! Atunci murise mama lui, răpusă de boala Creutzfeldt-Jakob. Știam destule despre saga familiei Madi-gan ca să pricep încotro bătea. Din ce înțelesesem de la Ava în ultimele câteva luni, singurul fel prin care Reed reușise să-l convingă pe Weston să se întoarcă în Colorado fusese să-l roage să pună bazele noii operațiuni heli-schi a stațiunii.

Brusc, mi-a venit o idee! Era absurdă și nerealistă, dar asta era tot ce aveam.

Din câte știam despre Weston, era un tip cumsecade. Zvonurile erau tratate mai ceva ca Sfânta Scriptură într-un

oraș mic, și, cu toate că circulau multe zvonuri despre frații Madigan, nu auzisem niciodată vreun lucru rău spus despre Weston, în afară de faptul că era Grinch-ul familiei, adică genul acela de bărbat tăcut și morocănos.

Puteam să tolerez un tăcut și morocănos.

Iar la etaj ușile care dădeau spre coridoare separate se încuiau, nu?

Poate că exista o cale prin care Sutton să rămână la școala ei, iar eu să-mi economisesc avansul ca să pot continua să caut case.

— S-ar putea să am o soluție, am spus cu o voce care suna mai puternică decât mă simțeam eu.

— Așa?

Privirea lui Weston s-a îndreptat spre mine ca o rază laser. Nici nu era de mirare că fusese ani buni în armată. Probabil că omora oameni doar cu intensitatea privirii.

Am tras adânc aer în piept.

— Am putea să locuim amândoi aici.

AUTOAREA BESTSELLERELOR A PATRA ARIPĂ ȘI ÎNCEPUTURI FĂRĂ SFÂRȘIT

Acum nouă ani, Weston Madigan m-a salvat. Am venit în Colorado fără bani, însărcinată și cu inima frântă, în căutarea unui nou început. Weston mi-a oferit un loc de muncă la stațiunea familiei lui, apoi a plecat a doua zi, iar de atunci nu s-a mai întors, nici măcar în vizită.

Acum dau peste Weston, care pregătește micul-dejun fără cămașă – arătând nemaipomenit de bine la bustul gol – în bucătăria comună a duplexului pentru angajați în care locuiesc. Având în vedere șocul de pe chipurile noastre, nici el nu se aștepta probabil să aibă o colegă de locuință, darămite două.

Pilotul morocănos este acasă doar pentru a începe noua afacere cu elicoptere a familiei. Mă descurc să-i fiu temporar colegă de locuință, nu? Pasiunea și atracția nu sunt imposibil de ignorat atunci când stabilești reguli de bază. În plus, chiar și cu minunații lui ochi căprui, tipul este un nor de furtună... Mă rog, asta până când fiica mea, Sutton, îl face să rădă, iar el îmi zâmbește. Apoi totul se schimbă. Iar inima mi-o ia la galop.

„O poveste splendidă despre vindecare, iertare și dragoste,
cu un final care nu va dezamăgi!”

Totally Addicted To Reading